

на Славейков, е особено показателен пример: *Кали-Кали-Калиопа*) стихове също е допринесло за несъзнателната работа на паметта-мимезис на неговия кръстник.

Еднакво донякъде предполага и Бисера Дакова: „Колкото и неправомерно да звучи подобно твърдение, в поезията на Яворов Пенчо Славейков хвали и цени единствено себе си или – издигнатата на недостижима висота *das Lied* („проста, наивна песен“), тъждествена на лирическата миниатюра или на оня дял от поезията на самия Славейков, който може да определим като надсъбитен, „стерилен“ лиризм.“⁹ А самият Крчолов/Яворов, от своя страна, изглежда също е съзнавал, че всичко в човека трябва да бъде лирично и поетично, сиреч прекрасно, както го е казал след него един друг класик, руски. Пък името – особено. Затова и не се противи на новото си прозвище, а го възприема сякаш го е чакал цял живот. Името тоест и според него трябва да е благозвучно. Сладкогласно, музикално. Живо и естествено. Затова и любимите му са все с прекрасни имена – Мина, Дора, Лора. Героините му също – Калиопа, Аглика, Милица. Ето защо, когато пише за тях и посвещава на тях, благозвучността е първа и последна, нищо друго освен нея. *Музика – лъчи*. Да звънти стихотворението, да звънти! Но не само като мерена реч, а и като съдържание. Яворов е не певец на погледа, Яворов е певец на слуха. Музикантства, не изобразява; пее, не рисува. Яворов е не художник, Яворов е композитор. Пише, учи и съветва Дора Габе: „Всяко чувство, ако не и всяка мисъл, е преди всичко една мелодия. Стихотворението най-често се поражда в душата на поета като една песен без думи. И тогава неговата задача е – колко странно! – да търси конкретен факт, за поетич. експлоатация – да търси сюжет, в който би могъл да облече настроението си.“¹⁰ Словото е преди всичко и най-вече музика и чак след това може и става слово-лъчи.

В три негови творби особено видно/слушно и формално, и съдържателно: „Калиопа“, „Две хубави очи“, „На Лора (Душата ми е стон)“. В първото: – *Трак-чук, жан-жин, трака-чука!* – / *наковалнята възглася; във второто: първо музика и чак след това лъчи; в третото: Душата ми е стон. Душата ми е зов*. Вероятно точно тази усилено дирена и внимателно отработвана мелодика е вбесила Димитър Камбуров, за да отсъди презрително за „Две хубави очи“: „Веднага искам да призная, че стихотворението не само че ми се е струвало учудващо празно, но и винаги ми е изглеждало някак художествено непълноценно. Неизменно например ме е

⁹ Дакова, Б. Яворов. Археология на автора. С. 2002, с. 51.

¹⁰ Яворов, П. К. Събрани съчинения. Т. 5, с. 139–140.